

ת"פ 9524/12/13 - מדינת ישראל נגד א ר

בית משפט השלום ברחובות

09 ספטמבר 2015

ת"פ 9524-12-13 מדינת ישראל נ' ר

לפני כבוד השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשם
א ר
מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר הנאשם בעצמו ב"כ הנאשם עו"ד ארז צברי

הכרעת דין

מבוא

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת בהליכי גירושין ולהם שני ילדים בגירים. באותה העת התגוררו הנאשם והמתלוננת באותו בית.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, ועבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
3. לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 4.6.13, בשעה 09:30 לערך, התגלע ויכוח בין בני הזוג בנוגע להחלפת ממיר הטלוויזיה בסלון ביתם. טכנאי של חברת "הוט" הגיע, לבקשת הנאשם, אל הבית על מנת להחליף את הממיר והמתלוננת ביקשה שיעזוב את המקום. משיצא הטכנאי מהבית, אמר הנאשם למתלוננת: "תגידי לו שיבוא להחליף הממיר ואם לא זה יגמר ברע". משסירבה המתלוננת, אמר לה הנאשם: "את תראי מה אני אעשה לך, זה יגמר ברע" בתגובה לכך, ביקשה המתלוננת מהנאשם לצאת מהבית, ובמהלך ויכוח ביניהם, דחף הנאשם את המתלוננת והכה אותה בראשה באמצעות אגרוף.
4. הנאשם כפר בעבירות המיוחסות לו.

גדר המחלוקת

5. האם הנאשם תקף את המתלוננת ואיים עליה ביום 4.6.13, כמיוחס לו? זאת השאלה העומדת להכרעה.
6. באת כוח התביעה טענה, כי יש ליתן אמון מלא במתלוננת, אשר מסרה גרסה קוהרנטית, הגיונית ונעדרת סתירות של ממש באשר לאירועי יום 4.6.13. חיזוק לגרסת המתלוננת ניתן למצוא בהתרשמות של חוקרת המשטרה, שחקרה את המתלוננת, ושל בנם של הנאשם והמתלוננת, ממצבה הנפשי של המתלוננת.
7. עוד טענה באת כוח התביעה, כי אין ליתן אמון בנאשם הטוען כי המתלוננת בדתה את האירוע. לא נמצא מניע כלשהו לכך שהמתלוננת תגיש תלונת שווא נגד הנאשם. גרסתו של הנאשם גם אינה הגיונית. הנאשם מסר גרסה כבושה במהלך עדותו בדבר תקיפתו על ידי המתלוננת. עדותה של עדת ההגנה גם לא תרמה במאומה משום שלא היתה נוכחת באירוע.
8. לטענתה של באת כוח התביעה, גם לא נפלו מחדלי חקירה, משום שלא נמצא טעם לזמן את הטכנאי שעזב את הבית לפני האירוע מושא כתב האישום.
9. מנגד, טען בא כוח הנאשם, כי לחובת הנאשם עומדת גרסתה של המתלוננת בלבד, ועל בית המשפט לבחון עדות כזו בזהירות יתרה. לטענתו, על בית המשפט לאמץ את גרסתו של הנאשם, שלפיה המתלוננת נקטה אלימות כלפיו ופעלה לנישולו מנכסיו ומטעם זה בדתה נגדו את התלונה. גם עדת ההגנה תומכת, לטענתו, בגרסת הנאשם שלפיה המתלוננת היא שנקטה אלימות כלפי הנאשם.
10. עוד טען, כי גרסתה של המתלוננת אינה מתיישבת עם השכל הישר אלא היא משרתת את האינטרסים שלה שהנאשם יוותר בחוסר המתלוננת. לפיכך, המתלוננת הגזימה בתיאוריה את חששותיה מהנאשם ואת האלימות שנקט כלפיה, ונמצאו סתירות בגרסתה. בא כוח הנאשם גם טען, כי אין לייחס משקל של ממש לשיחה של המתלוננת עם מוקד 100 של המשטרה, שאין בה כדי להוסיף על תלונתה של המתלוננת. גם אין לייחס כל משקל לעדותו של הבן, שלטענתו הוא "כפוי טובה" ואינו מראה רגישות למצבו של הנאשם.
11. עוד הוסיף וטען בא כוח הנאשם, כי נפל מחדל חקירתי בכך שהטכנאי שהיה בבית הנאשם והמתלוננת, לא זומן לחקירה ולעדות, ויש בכך להחליש את ראיות התביעה.

דין

גרסאות העדים והערכת מהימנותם

12. ההכרעה העובדתית בתיק דנן מבוססת רובה ככולה על הערכת מהימנותם של המתלוננת ושל הנאשם, אשר העידו בבית המשפט. העדים הנוספים שהעידו, בנם של הנאשם והמתלוננת, שוטרים שהיו מעורבים בחקירה וחברת משפחה, לא היו נוכחים באירוע.
13. כידוע "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט" (סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971).
14. אפתח בתיאור גרסתה של המתלוננת ובהערכת מהימנותה.

15. בעדותה ספרה המתלוננת על הליך גירושין קשה וממושך בינה ובין הנאשם, שכלל מחלוקות רבות בענייני רכוש, במהלכו החלה לחשוש מהנאשם ברמה הפיסית והנפשית.
16. לדבריה, ביום 4.6.13 בסביבות בבוקר, נכנס הנאשם עם טכנאי של "הוט" לבית. הטכנאי מסר שהנאשם הזמין אותו על מנת להחליף את הממיר, והיא הורתה לטכנאי שלא להחליף את הממיר ולעזוב את המקום, משום שהיא משלמת את הוצאות הבית. לדבריה, דיברה אל הטכנאי בצורה מנומסת ולא הרימה עליו את הקול. לאחר שהטכנאי עזב את הבית, הנאשם אמר לה: "תגידי לטכנאי שיחזור, אם לא זה ייגמר ברע, תראי מה אני אעשה לך", וכן קילל אותה. המתלוננת אמרה לו שהוא יכול לעזוב והנאשם אמר לה "אני אוציא את הטלוויזיות והממירים מהחדרים של הילדים". בתגובה אמרה לו המתלוננת "אני רוצה לראות שתעשה את הדבר הזה, ואם לא נוח לך בבית תלך". הנאשם אמר לה "מי את שתגידי לי מה לעשות בבית שלי" ולפתע דחף אותה ונתן לה מכה בראש מצד שמאל מעל האוזן. לדבריה, למרות שלא ציינה במשטרה באיזה צד הכה אותה הנאשם, לאחר מכן שחזרה את המקרה ונזכרה. עוד הודתה שלא ציינה במשטרה, כי אמרה לנאשם שהוא יכול לעזוב את הבית, לפני שאיים עליה והכה אותה. עוד הוסיפה, כי התקשרה מיד למשטרה וכאשר המשטרה הגיעה היתה במצב נפשי קשה והיה קשה לה לנשום. למחרת פנתה לקבל טיפול רפואי (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 5 - 19).
17. מצאתי, כי גרסתה של המתלוננת הגיונית ביותר ונעדרת סתירות של ממש. לפי גרסה זו, בעקבות ויכוח והתלהטות הרוחות, הנאשם איים עליה והיכה אותה. המתלוננת הדגימה את המכה, באופן התואם את מהלך האירועים. גם הדברים שהוסיפה המתלוננת בעדותה הם שוליים, ואין בהם כדי להשליך על עיקרי גרסתה. אותות האמת ניכרו גם במהלך עדותה. המתלוננת נראתה מאוד מפוחדת ונסערת בעת שמסרה עדותה, פרצה בבכי מספר פעמים, וניכר כי מצבה הנפשי בכי רע. בחקירתה הנגדית מסרה כי היא מרגישה ש"היא עוברת אונס". המתלוננת סיפרה כי בעקבות הסכסוך הכולל בינה ובין הנאשם היא זקוקה לטיפול פסיכיאטרי והיא סובלת מפריחות בגוף, חוסר שינה בלילות וכאבים בעצמות ובפרקים.
18. מצאתי גם מספר חיזוקים לגרסת המתלוננת: המתלוננת התקשרה למשטרה מיד לאחר האירוע, מסרה כי הנאשם הכה אותה וניכר מהשיחה למוקד 100 כי היא נסערת (**ת/4**). המתלוננת גם פנתה לקבל טיפול רפואי למחרת היום עקב כאבי ראש; המתלוננת סיפרה לבנה על האירוע מיד לאחר שיצאה מתחנת המשטרה. הדברים שמסרה המתלוננת לבן תואמים את גרסתה במשטרה ובעדותה בבית המשפט. הבן גם הוסיף שכאשר הגיע לאסוף את המתלוננת מהמשטרה היתה מבוהלת, נסערת ובוכיה (**פרוטוקול הדין**, בעמ' 20 - 26).
19. גם לא השתכנעתי כי די בקיומו של סכסוך כלכלי בין השניים, קשה ככל שיהא, כדי לספק טעם לעלילה של המתלוננת נגד הנאשם. הראיה - במשך זמן ממושך התנהל סכסוך גירושין ארוך וקשה, אולם המתלוננת הגישה את התלונה רק בעקבות התקרית שהחלה עם רצונו של הנאשם להחליף את הממיר. קשה להניח, כי אלמלא היתה אלימות באירוע זה, היתה המתלוננת בוחרת דווקא אותו, לשם הגשת תלונת שווא.
20. מכאן, כי מצאתי מקום לייחס את מלוא המהימנות לגרסתה של המתלוננת.
21. עתה לגרסתו של הנאשם ולהערכת מהימנותו.
22. בעדותו מסר הנאשם, כי לא החסיר מאומה מהמתלוננת. אולם, בשנת 2009 חלה והפך נכה, ואף הוכר ככזה על ידי הביטוח הלאומי. לדבריו, משפסקו הכנסותיו בעקבות מחלתו, הפכה המתלוננת רודפת בצע והחלה להתעמר בו. משנת 2011 הם מעורבים בסכסוך גירושין קשה, שלטענתו כלל הגשת תלונות שווא בהמלצת עורכי דינה של המתלוננת. עם זאת, לדבריו, לא הרים מעולם את קולו או את ידו על המתלוננת (**שם**, בעמ' 33 - 34).

23. באשר לאירוע מושא כתב האישום מסר הנאשם, כי הממיר התקלקל ולפיכך הזמין טכנאי של "הוט". כאשר הגיע הביתה, בסביבות 10:00, ראה את הטכנאי מחכה בחנייה ועלה עמו לבית. הטכנאי החל לפרק את הממיר ולפתע הגיעה המתלוננת בריצה מחדרה, אמרה "מה אתה עושה", החלה לאיים על הטכנאי ודרשה שלא ייגע בממיר. לדבריו, היה בהלם, והטכנאי אמר שהוא הולך. עוד הוסיף, כי לאחר שהטכנאי עזב את הבית, הוא יצא אחריו, והמתלוננת החלה לצעוק, רצה אחריו, תפסה אותו וניערה אותו. הטכנאי הספיק לרדת ולנסוע והוא יצא מיד אחריו. לדבריו, לא שוחח עם המתלוננת כלל, ובוודאי שלא אמר לה את הדברים המיוחסים לו, והלך לבית מרקחת. עוד ציין, כי אינו מבין כלל מדוע התנגדה המתלוננת להחלפת הממיר, כאשר ההחלפה היא חלק מהשירות וללא עלות (**שם**, בעמ' 34 - 35).

24. עוד הוסיף הנאשם, כי המתלוננת בדתה נגדו את התלונה על מנת להוציאו מהבית, והדבר אכן עלה בידה. ממועד האירוע הוא כבר אינו מתגורר בבית והמתלוננת הצליחה לנשל אותו מכל רכושו ומביתו. לדבריו, המתלוננת אמרה לו "עד שאני לא אראה אותך מתחת לאדמה לא אעזוב אותך", והוא אכן נותר חסר כל וישן ברכב בחוף הים. הנאשם הוסיף, כי בכל הדיונים בבית משפט למשפחה וברבנות, המתלוננת תמיד בוכה על מנת לזכות באמפתיה, והיא אף אמרה בבית המשפט שהיא חוששת ממנו למרות שלא ראה אותה שנה. לדבריו, דווקא המתלוננת היא שנקטה נגדו באלימות, נהגה להכות אותו בחגורה עם אבזם, שרטה אותו בכל הגוף, קרעה לו את החולצה, ואף הגיש נגדה תלונה בשל כך. עוד הוסיף, כי באחד הימים, המתלוננת נתנה לו מכות בצלעות וזרקה אותו במדרגות. בעקבות זאת, פונה באמבולנס לבית החולים והוא הגיש תלונה במשטרה, אולם לאחר מכן חזר בו מתלונתו על מנת להשיג "שלום בית" עם המתלוננת. הנאשם סיפר כי המתלוננת נהגה להתעלל בו, נכנסה אליו לחדר, רוקנה לו את הכיסים, והיא ששלטה בענייני הכספים בבית (**שם**, בעמ' 36 - 40).

25. גרסתו של הנאשם באשר לאירועים ביום 4.6.13 אינה הגיונית ונמצאו בה סתירות של ממש במספר מישורים: הנאשם טען, כי רשאי היה להחליף את הממיר והמתלוננת לא היתה צריכה להתנגד להחלפה. דווקא טענה זו עשויה להסביר מדוע חמתו של הנאשם בערה בו, ואין בה כלל כדי ללמד כי לא איים עליה ולא הכה אותה; לאור הסכסוך הממושך בין הצדדים ועוצמת הרגשות, גרסת הנאשם כי עזב את הבית וכלל לא שוחח עם המתלוננת, לאחר שלטענתו היא הכתה אותו - אינה הגיונית; בחקירתו במשטרה מסר הנאשם כי הטכנאי היה עד לאירועים (**ת/3**), ואילו בבית המשפט מסר כי הטכנאי יצא לפניו; הנאשם מסר מספר גרסאות בדבר האופן שלטענתו המתלוננת הכתה אותו. בעוד שבחקירתו במשטרה מסר כי המתלוננת דחפה אותו, בעדותו מסר כי היא תפסה בחולצתו וניערה אותו. הנאשם גם מסר מספר גרסאות בדבר אופן הניעור, פעם מסר כי ניערה אותו מקדימה, ופעם טען כי ניערה אותו הן מקדימה והן מאחורה. במהלך חקירתו הנגדית גם הדגים במספר צורות שונות את אופן הניעור. מכל מקום, כל צורות ההדגמה אינן הגיוניות. כאן המקום לציין כי בדיון שהתקיים בבית משפט למשפחה מסר הנאשם גרסה נוספת לפיה המתלוננת אמנם תפסה אותו בחולצה, אולם לא ציין דבר בדבר ניעור (**ת/1**); במהלך חקירתו הנגדית, כאשר הנאשם הבין כי אין זה סביר שלא הגיב כלל למעשים הנטענים של המתלוננת, הודה שאולי אמר לה "דבר מה".

26. גם מהתנהגותו של הנאשם במהלך עדותו ניכר, כי הנאשם אינו אדם שמבליג בקלות. הנאשם התפרץ והרים קולו מספר רב של פעמים במהלך חקירתו הנגדית, ולא נראה לי הגיוני, כי דווקא בביתו, למרות הסכסוך הממושך עם המתלוננת, ועל אף שהיא סילקה את הטכנאי, ואף הכתה אותו, לטענתו, הוא לא עשה דבר, ואפילו לא שוחח עמה.

27. גם לא נמצא כל בסיס לטענתו של הנאשם כי המתלוננת הגישה נגדו מספר תלונות שווא בעצת עורכי דינה. למעשה, מהראיות שהוצגו לפניי, זאת היא תלונתה הראשונה של המתלוננת, בעוד שדווקא הנאשם הוא שהגיש תלונה קודמת נגד המתלוננת. גם לא מצאתי כל טעם מדוע המתלוננת תעליל על הנאשם דווקא במועד זה ודווקא בקשר לוויכוח אודות ממיר.

28. ניכר גם במהלך עדותו, כי לנאשם ישנה נטייה להאשים את כל הגורמים במעשים שהוא עצמו אחראי להם. כך

למשל, טען הנאשם כי הליכי הגירושין נמשכים יתר על המידה בשל התנהלות בתי המשפט, אולם התברר כי הנאשם עצמו גרר את ההליכים במשך שנה. הנאשם בא בתלונות למשטרה כי אינה מסייעת לו למרות האלימות שנקטה נגד המתלוננת, אולם התברר, כי הוא עצמו בחר לחזור בו מתלונתו נגד המתלוננת. הנאשם טען כי אין צורך לפתוח בפני בית המשפט את כל הסכסוך בינו ובין המתלוננת, בעוד שהוא עצמו הרחיב במשך חלק ניכר מעדותו אודות פרטים מפרטים שונים של הסכסוך. הנאשם גם טען, כי דיירים שהשכיר להם יחידות לא שילמו לו ואיימו עליו, בעוד שמהקלטה של שיחה שהוגשה לבית המשפט עולה, כי דווקא הנאשם הוא שדיבר בצורה מאיימת אל הדיירים (ת/2).

29. מכאן, כי גרסתו של הנאשם נמצאה בלתי סבירה, רצופת סתירות, ואינני מוצאת מקום לייחס לה אמון של ממש.

30. עוד העידה מטעמו של הנאשם, עדת הגנה סופי בלננה, שהיא חברת משפחה מזה שנים.

בעדותה מסרה סופי, כי היא מכירה את המשפחה, והכל "היה בסדר" עד שהנאשם חלה והמתלוננת השתנתה בעקבות זאת. סופי הוסיפה, כי ניסתה לעשות "שלום בית" בין הצדדים והמתלוננת אמרה "או בקבר או בבית סוהר. לא אתן לו ליהנות ממה שיש". לדבריה, באחד הימים, הנאשם הגיע אליה כשבגדיו קרועים וסיפר כי המתלוננת הכתה אותו. היא המליצה לנאשם ללכת למשטרה, והיא ואחיותיה מסרו הודעות במשטרה. לאחר מכן, הלכו עמו לחפש את בגדיו, כולל האבזם, על מנת להציגם. עוד ציינה, כי ראתה את הנאשם אחרי שהמתלוננת קרעה את בגדיו ודקרה אותו.

למעשה, עדותה של סופי נועדה לתמוך בטענתו של הנאשם, כי המתלוננת נקטה אלימה כלפי הנאשם. דא עקא, כי גם אם היתה התנהגות אלימה מצדה של המתלוננת כלפי הנאשם, ואין אני קובעת דבר בהקשר זה, אין בכך כדי לסייע להכרעת הדין שעניינה באירוע שאירע ביום 4.6.13. בסופו של דבר לא מצאתי כי עדותה של סופי תורמת להכרעה בתיק.

31. כאשר אני מאזנת בין גרסתה של המתלוננת שמצאתי מקום לייחס לה אמון מלא, ובין גרסתו של הנאשם הנעדרת מהימנות, אין לי ספק, כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת, שאף נמצאו לה מספר חיזוקים.

מחדלי חקירה

32. בטרם סיום, אתייחס לטענתו של הנאשם, כי נפל מחדל חקירה בכך שהמשטרה לא הזמינה לחקירה את הטכנאי שהיה לכאורה עד לתחילת האירוע, ויכול היה לשפוך אור על האירוע כולו.

33. החוקרת איילה שטיינברג הודתה כי שוחחה עם הטכנאי, אולם הלה מסר, כי לא ראה ולא שמע תקרית בין בני הזוג (נ/1; פרוטוקול הדיון, בעמ' 3 - 5). בעדותו מסר החוקר תומר גלבע, כי ביקש מחוקרת ליצור קשר עם הטכנאי, אולם הלה מסר כי יצא לפני קרות האירועים. לטענת החוקר גלבע, מטעם זה לא מצא כי יש מקום לזמנו לחקירה (שם, בעמ' 30 - 33).

34. צודק אמנם בא כוח הנאשם, כי ראוי היה לזמן את הטכנאי לחקירה. גם אם הטכנאי מסר בשיחת טלפון, כי לא היה עד לטענתו לאירוע האלימות, היה בכוחו לשפוך אור ולסייע לבית המשפט להסיק מסקנות באשר להתפתחות האירוע ביום 4.6.13.

35. עם זאת, מגרסתו המתפתחת של הנאשם נראה, כי לא היה בעדותו של הטכנאי כדי לסייע להגנתו. בחקירתו במשטרה אמנם מסר, כי הטכנאי היה עד לאירוע ועזב יחד עמו את הבית, אולם בעדותו בבית המשפט מסר, כי הטכנאי עזב את הבית לפניו.

36. יתר על כן, גם אם המשטרה חדלה באי חקירת הטכנאי, יכול היה הנאשם להביא את הטכנאי לעדות מטעמו. במובן זה, לא נפגעה הגנתו של הנאשם, משום שהאפשרות להביא את הטכנאי לעדות, היתה עודנה קיימת, בעת ניהול המשפט. לכך יש להוסיף, כי מצאתי שהראיות שהוצגו בפני בית המשפט מספיקות להרשעתו של הנאשם, וכי למרות המחדל שבאי חקירת הטכנאי, אין בכך כדי להשליך על הכרעת הדין (ע"פ 6460/12 **אחמד נ' מדינת ישראל** (2.4.14); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.5.06); ע"פ 10735/04 **גולדמן נ' מדינת ישראל** (20.2.06); ע"פ (מחוזי חיפה) 20783-02-15 **צ'רניאק נ' מדינת ישראל** (11.6.15)).

סוף דבר

37. הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם איים על המתלוננת באומרו: "תגידי לו שיבוא להחליף הממיר ואם לא זה יגמר ברע". משסירבה המתלוננת, אמר לה הנאשם: "את תראי מה אני אעשה לך, זה יגמר ברע". הדברים שאמר הנאשם למתלוננת הם דברי איומים. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

38. עוד הוכח, כי במהלך הוויכוח דחף הנאשם את המתלוננת והכה אותה בראשה באמצעות אגרוף. מכאן, כי אני מרשיעה את הנאשם גם בעבירה של תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום כ"ה אלול תשע"ה, 09/09/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה ליום: 21.9.15 בשעה 9.00.

מובהרת לנאשם חובת ההתייבבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

ניתנה והודעה היום כ"ה אלול תשע"ה, 09/09/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית: טובה

הוקלדעלידיטובהממן